

till tufva, och då han kom öfver den kastade han af sin näfverkunt.

»Här hvila vi,» sade han. »Nu spåra de oss icke. Gräs och kratt på tufvorna resa sig nu i solhettan. Ha de, som jag tror, ingen hund, skola de få leta länge innan de finna oss. Hvila och sof,» tillade han, »jag vill vaka. Ingen fara! Komma de ut på myren, hinna vi skjuta ned dem innan de se oss.»

»Vi vilja lita på dig, Polko,» sade Munter, »men purra en af oss om ett par timmar; du behöfver sofva en stund du ock.»

När Munter vaknade var solen redan långt i väster. Då han såg sig omkring fann han Ram lutad mot sin bössa stående på post. »Res dig!» sade denne helt lågmäldt, hvarpå han lade sig ned och Munter intog posten. Ett par timmar därefter drogo männen från stället. Allt hade varit tyst och ingen fara förmärkts.

»Vi fortsätta,» sade Polko sedan det började skymma på. »Snart skall jag visa eder ett säkert ställe för natten. Kom!»

Efter en liten stund varsnades ett stilla vatten. Vid stranden däraf inträngde Polko i ett tätt vidjesnår, och man stod vid utloppet af en liten bäck. Där låg en fiskeflotte, hvilken han stötte ut. »Kom på, Ram och Piggen!» sade han. »Jag skall snart komma efter dig, Munter.»

Så tog han en lång stake och sköt flotten ut på det lugna vattnet. Den framgled ljudlöst mot en mörk skogsdunge. »Det är en liten holme i sjön,» sade Polko till kamraterna då han landade. »Följ denna lilla stig, så finner ni vårt blifvande nattläger. Ni kunna nu, så mörkt som det är, göra eld och koka. Ved finns huggen, så ni behöfva ej bruka yxorna. Huggen höras långt i denna lugna kväll.»

Snart landade äfven Munter och Polko på holmen, och då de följt den lilla, knappast märkbara stigen och genomträngt snåret, lyste dem till mötes en flammande eld.

Det var en liten jämn och afröjd plats, i hvars ena hörn fanns en liten bod, en s. k. slobod.